

Μετά την ευγενική χειρονομία της Γιώτας, ήλθε στην κατοχή μου το βιβλίο της «**ΚΑΤΑΒΟΛΕΣ**» χρονικά τοποθετημένο στα τελευταία προεπαναστασιακά χρόνια και το τέλος της Επανάστασης, προσπαθεί μέσα σ' αυτόν τον χρονικό ορίζοντα, ανάμεσα στην πραγματικότητα και τον μύθο, να αναζητήσει τους θεμελιούς λόβους της Γεντίειρας.

Παρά το γεγονός, ότι αυτός διαφαίνεται να είναι ο κυρίαρχος στόχος, εντούτοις, θεωρώντας το Αηδονοχώρι σαν σημείο αναφοράς στον Επαναστατικό αγώνα, δίνει το περιβάλλον και την ουσία των γεγονότων, λίγο πριν την έναρξη του Αγώνα» όσο και κατά την περίοδο του Επαναστατημένου Έθνους.

Από τις πρώτες κιόλας σελίδες του, ο αναγνώστης βρίσκεται αντιμετώπιος:

- Με μια Γλώσσα καθαρά. Ελληνική, που παρά τους ιδιωματισμούς της τοπικής ντοπιολογαλίας κελάρυζει σαν γάργαρο νερό και συναρπάζει.

- Ένα ύφος, λιτό, απρόσκοπο, δωρικό που κόβει την ανάσα.

- Λόγος χωρίς φτιασιδώματα που αφήνεται, περιγράφει, εξιστορεί, ψέγει, λαϊκώσει, μυχογοραφεί και παρακολουθεί τους ήρωταρωτες, αγώνα, αλλά κυρίως διδάσκει.

Μέσα από τις σελίδες του:

• **Παρουσιάζονται** οι κοινωνικοοικονομικές συνθήκες της εποχής: Η βιαιότητα του δυνάστη, οι προσκυνημένοι, οι τυχοδιώκτες, οι αδοσιμωτές ψυχές που ανεβαίνουν στα βουνά της κλεφτουριάς, οι ραγιδες που ζώντας στην εσθλιωσι, χωρίς γη, χωρίς δούλο, μοχθούν τβουρτζίζοντας τον τύρρανο, περιμένοντας ακόκμα «μία ανοιξίτη».

• **Εξιστορούνται** πολεμικά γεγονότα του Αγώνα και φωτίζονται οι πρώταγωνιστές τους. Η Γλώσσα της συγγραφέως, κοφτερή, ωμή σχεδόν· απομυθολογεί, δίνει την ιστορική αλήθεια χωρίς ίχνος υπερβολής ή αποκρυμής, επιστημονικά δίνει και παραδείγματα, μιας πληροπορεί για άγνωστα ή υποβόθιμαμένα σκοτήμας γεγονότα.

• **Στοχοποιούνται** οι πολιτικάντηδες της διαφθοράς, οι άκαρτοι, αυτοί που σκοπεύουν τα δάματα του Αγώνα για μισοφορικούς στρατούς, που υποδοσονται στους προσητάες τους εφεργιάζοντας λάθος τακτικές, με αποτέλεσμα χιλιάδες ελληνικά κορμιά, να γίνουν κουφάρια ή να μετατραπούν σε σακάτηδες.

Το άγνωστο μάτι της Γιώτας, **παρακολουθεί τους αγωνιστές**, στα λεπμέρια της σκληρής καθημερινότητας, όπου οι δυσκόλες γυναικωνουν τη θέληση, ο αποχωρισμός της οικογένειας υποδοσεται στο εθνικό καθήκον οι νεκροί στυπτοφοι, αναγονται σε τραγούδι και δάκρυ μαζί, η πληγωμένη από τον Μπαοίλη Χώρα, ο Λιγασμός, ο Ειμωλιός, γίνονται σκοτεινό πείραο αγωνιάς που τυλίγει την ψυχή. Στο πεδίο της Μάχης σ' αυτο τον χορό του θανάτου δεν αντισταίνουν τον εχθρό, αλλά τον δινάστη τύρανο, όφθιο, ατρόμητο, γεμάτοι πάθος πολεμούν αδιάφοροι για τον χαρο που καρδοκεί, αρκεί να νικούν και να παλίνουν άνδρες δύναμης και αυτοπεποίθησης. Απομυθωμένοι στο τέλος, από την εξουσία που δεν τους χρειάζεται ή τους φοβάται, αρχίζουν την περιηλάνηση, με την οργή να καταπνίγεται από το αίσθημα της Εθνικής Ευθύνης, προσπαθούν να συμμαζέψουν τις ζωές τους, αλλά ταυτοχρονα να ανασυνταχθούν κάτω από τον πολεμάρχο «Έσο» για την τελική λίσση.

Συμπραματικά τούτο το βιβλίο, πέρα από την αναζήτηση που κάνει η συγγραφέας για τις ρίζες της, αποτελεί ένα καθαρά ιστορικό ντοκουμέντο, όπου από ενός μεν ο Αγώνας αναιμίζεται και κόβει πτυχή του καλή ή κακή έρχεται στο φως, από έτερου δε κυριαρχείται από την αγωνία για την τύχη του Έθνους και τις αδέφιας συνέπειες του λιγασμού και του Ειμωλιού, δίνοντας μια ευκαιρία στην Εθνική Μηλίη να αυτομαστρωθεί και έτσι μέσα από το σοκ της δοκιμασίας να υμνοσει την κάθαρση της αυτογνωσίας.

Και το Αηδονοχώρι:

Βιώνει και τούτο την προεπαναστασιακή και επαναστατημένη καθημερινότητα.

Υπάρχουν και εδώ, προσκηνυμένοι – κιοτήδες – καιροσκοοίτα· τυχοδιώκτες, συνθήκες δύσκολες εφιοδικτές, μη η ψυχή Λεύτερη και αδοσιμωτή. Χαρά και λύπη, τραγούδι και μοιρολόι, έρωτας και θάνατος, συνθέτουν τον κομβίο στο φαινόμενο και το θέαμα της ζωής. Στα χρόνια του Αγώνα δίνει πρωτοκαταστάσεις και τον αθέο της νιοτης του στην Επανάσταση, Γυμνοί, πεινασμένοι, τουπτοουλίζοντας από το κρύο, μέσα από τις σκοτεινές σπηλιές σαν σγρίμα με αποβέματα που εκληήσουν, πολεμούν τον τύρανο και τον νικάνε.

«ΚΑΤΑΒΟΛΕΣ» - Τελευταίες σελίδες του βιβλίου:

15Αύγουστος του 1827: Οι προοότες πολιτικάντηδες, κάτω από την πίεση των γεγονότων εκλέγουν μέσα από την πολυλήθη Γ' των Ελλήνων Έθνοσυνέλευση τον Ι. Καποδίστρια –Κυβερνήτη του Εαυτέβρου κομμιατού της ημιαγμένης Χώρας – Σε μια μέρα θηοκευτικό-Εθνική Αντάσταση, το Αηδονοχώρι Λεύτερο πια ετοιμάζεται να γιορτάσει την Μεγάλη Γιορτή της Μεγαλόχαρης. Τα παιδιά του που σκοπτοίμενα εδώ και εκεί, ξαναγυρίζουν σαν τα πουλιά στις φωλιές τους, Βαφτίσια σήμερα. Οι νεκροί ήρωες, μέσα από τους βλαοτούς των επιλάωντων, ανασταίνονται και πάλι, για να συνεχίσουν την πορεία του Έθνους. Οι κολυμητήρες για το βράσιμα, μετατρέπονται σε Λουτρό Ανάστασης. Νονός και κουμητάρος ο πολεμάρχος "Έσοο". Έτσι μέσα σ' έναν εκρηκτική σάλληρης συμβολισμό, ο πλάτανος στο Αηδονοχώρι, ποτυπώνει την Πνυκα, οι ανδαικοί χωρικοί με τους σπαδαρηγούς τους αποταδούν το αληθινό Βουλευτήριο του Έθνους, ποτυπώνοντας και αυτοί τους φοιτητές της Αθηνάς. Μόνο ο Λόγος του "Έσοο" ο ίδιος.

Αυτός, καταλυτικός στην ανδάρτητα του, συμβουλεύει, ποτυρέσει, παραδέχεται σφάλματα, ξεοκίζει τον Λιγασμό, κάνει κριτική σε λάβειμένες πρακτικές - ΜΥΣΤΑΙΩΤΕΙ.

ΑΗΛΙΟΝΟΧΩΡΙ ΤΟΥ 1827: Λεύτερο, περιήρανο - προσπαθεί να επουλώσει τις πληγές του, έτοιμο να ανοίξει τα φτερά του και να προκόψει σε μια Πολιτεία, ελευθέρα, με στέρεους θεομούς. Δημοκρατική και κοινωνικά δίκαιη.

ΣΙΑΜΕΥ 2013: Μια χαρισματική Ελληνίδα, η «φτερωτή» φίλη των παιδικών μου χρόνων, μέσα στην πολυάνθρωπη και πολυφυλετική πολιτεία, έχει χτίσει την δική της αρθονοφωλιά λουσιέση από φως, με σπλήνη την αγάπη της για την Παιρίδα και το πίδος της για τη Γεντίειρα και με υπέδοι τους κρημιούς της ξενιτιάς και τις ανεκλήριτες σε μεγάλο μέρος, προσδοκίες των Ηρώων της Επανάστασης.

Η αναφορά, έρωτα και σύντομη στην εισαγωγή του βιβλίου και η ποτυρωτική δα του με τον 15ντασινάδο της ποσομοής των ραγιδών, δίνει τη δική του εξήγηση.

Ευχραοτώ για την φιλοξενία.

Σημ. I: Για την Γιώτα Κριαή και την πορεία της, κάποια στιγμή πρέπει να κάνει καμείσ εκτενή αναφορά.

Σημ. II : Οι πνευματικοί φορεσις της Ακαδίας και της Πλαδοτονήσου θα πρέπει να γνωρίσουν το έργο της και να το αείωλοήσουν.